

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 68 / II Legislatura / Període intermedi

Dimarts, 1 de juliol de 1986

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 58 (sessió extraordinària)

SUMARI

La sessió s'obre a tres quarts de cinc de la tarda i catorze minuts.

Proposta de Resolució d'Interposició de Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Ley 13/1986, de 14 de Abril, de Fomento y Coordinación General de la Investigación Científica y Técnica (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3072).*

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a la Proposta alternativa presentada per una cinquena part dels membres de la Cambra, del Grup parlamentari de Convergència i Unió (p. 3074).

Presentació : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 3074).*

Posició dels grups no presentants : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3075), I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 3077) i I. Sr. García i Sáez (S) (p. 3078).*

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 3080).

Segona posició del Grup presentant : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 3080).*

Votació de la Proposta dels G. p. d'Esquerra Republicana i del PSUC : *aprovada per 75 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció (p. 3081).*

Votació de la Proposta d'una cinquena part dels membres de la Cambra, del G. p. de Convergència i Unió : *aprovada per 72 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció (p. 3081).*

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 58

La sessió s'obre a tres quarts de cinc de la tarda i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució d'Interposició de Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Ley 13/1986, de 14 de Abril, de Fomento y Coordinación General de la Investigación Científica y Técnica.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que la sessió extraordinària en què ens trobem ha estat convocada, com saben els il·lustres membres de la Cambra, per debatre i votar les Propostes de Resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Disposició Addicional Cinquena de la Llei 13/1986, de 14 d'abril, de Fomento y Coordinación General de la Investigación Científica y Técnica. Per al debat se seguirà el que determina la norma supletòria de l'article 134 del Reglament del Parlament sobre el procediment per interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Anticipa aquesta Presidència que hi ha una proposta alternativa, que ha estat repartida ara immediatament abans als il·lustres membres de la Cambra, i hem d'advertir que, per una qüestió diguem-ne d'urgència, no s'han repartit les còpies de les signatures, però hi ha exemplar aquí, a la Presidència, a disposició dels senyors diputats, si en volen fer la comprovació adequada. Bé, en aquest cas, doncs, podem començar, i tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable senyor Barrera, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Pot presentar la seva proposta.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el dia 5 de juny els Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana, vam sol·licitar que es requerís al Consell Consultiu de la Generalitat de preparar un dictamen previ a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat, d'un recurs davant el Tribunal Constitucional, contra la Llei 13/1986, de Fomento y Coordinación General de la Investigación Científica y Técnica.

Per què vam demanar aquest dictamen? L'article 9.7 de l'Estatut diu que la Generalitat té competència exclusiva sobre investigació, sens perjudici d'allò que disposa el número 15 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució. I aquest número 15 de l'apartat 1 de l'article 149 diu el següent : diu que és competència exclusiva de l'Estat el foment i la coordinació general de la investigació científica i tècnica.

Aleshores, nosaltres, els dos grups que vam fer aquesta demanda de dictamen previ a un estudi de la Llei, vam creure que aquesta es plantejava uns objectius molt generals, i que en realitat no es tractava, donat el contingut de la Llei, de fomentar la investigació i coordinar-la, sinó en realitat de realitzar aquests objectius, i que la Llei, a més a més, a través principal-

ment d'un *plan*, un «plan nacional de investigació», establia uns instruments molt amplis pel que, teòricament, d'acord amb el títol de la Llei, havia de ser només foment i coordinació.

Donava, per exemple, grans atribucions al Consejo General de la Ciencia y de la Tecnología; mantenia uns organismes públics d'investigació abans existents sota l'exclusiu domini de l'Estat, cosa que exclouia tota possibilitat del seu traspàs, i, a més a més, la Llei contenia una Disposició Addicional, la Disposició Addicional Cinquena, que deia : «Se faculta al Ministerio de Educación y Ciencia para regular la participación y representación de los científicos españoles agrupados en sociedades científicas, en el Consejo Internacional de Uniones Científicas, y en sus uniones, así como en aquellas otras uniones o comisiones científicas internacionales que por su carácter exigieran tal regulación.» I nosaltres consideràvem que aquest redactat tan ampli anava no solament en contra de les competències estatutàries de la Generalitat, sinó que fins i tot podia considerar-se que anava en contra de la llibertat d'associació reconeguda per la Constitució, perquè, en realitat, limitava les possibilitats d'acció de les associacions de científics de l'Estat espanyol.

Bé, contràriament al que nosaltres hauríem pensat, el dictamen del Consell Consultiu va ser negatiu. El Dictamen —els senyors i les senyores diputats poden haver-lo llegit— analitza què cal entendre per «foment i coordinació» en l'acció administrativa, i examina sentències anteriors del Tribunal Constitucional.

Diu literalment, el dictamen : «No hi ha regles per mitjà de les quals s'exerciti la coordinació sense que degeneri en direcció o ordenació.» I cita la Sentència, la Sentència 144/1985, del Tribunal Constitucional, que, entre altres coses, deia : «La coordinación general debe ser entendida como la fijación de medios y de sistemas de relación que hagan posible la información recíproca, la homogeneidad técnica en determinados aspectos y la acción conjunta de las autoridades estatales y comunitarias en el ejercicio de sus respectivas competencias.»

Malgrat que l'establiment del «Plan nacional de investigación científica y desarrollo tecnológico», que és la cosa principal que fa la Llei, va molt més enllà de fer possible això que diu el Tribunal Constitucional, «la información recíproca, la homogeneidad técnica en determinados aspectos y la acción conjunta» perquè, evidentment, com diuen «en ejercicio de las respectivas competencias», les de l'Estat són només de foment i de coordinació, estranyament el Consell Consultiu considera que no es vulneren les nostres competències estatutàries, perquè diu que és un pla per fomentar la investigació científica i tècnica, i per coordinar amb la seva dimensió supracomunitària la que realitzen les comunitats autònomes.

Al nostre entendre, només cal llegir la Llei per veure que és un pla no per fomentar i coordinar, sinó per realitzar; que estableix programes; que defineix objectius; que estableix la forma de finançament i l'avaluació; que estableix la forma de demanar i de donar informació, etcètera.

Per tant, en aquest punt els Grups que havíem presentat demanda de dictamen, certament estàvem en total disconformitat amb el Consell Consultiu, però tampoc no podíem estar-hi —menys encara, jo diria— sobre el parer del Consell Consultiu respecte a la Disposició Addicional Cinquena. El Consell Consultiu diu el següent sobre aquesta Disposició Addicional :

«La regulació a què es refereix la Disposició Addicional Cinquena de la Llei només pot emmarcar-se, naturalment, dintre la competència de foment i de coordinació general, i haurà de tenir per objecte, per tant, propiciar i coordinar la presència dels científics espanyols en els àmbits que expressa.» Jo els recordaré, senyores i senyors diputats, que no propicia i coordina, sinó que diu que regula la participació i representació. Això és el que diu literalment la Disposició Addicional Cinquena.

Després, el Consell Consultiu continua: «Essent així, ja que les societats científiques es regeixen per la llei i els seus propis estatuts o reglaments, sembla indegut aquest plus d'intervenció estatal», i acaba dient: «Això no obstant, és prematur pronunciar-se sobre la possible inconstitucionalitat de la Disposició Addicional Cinquena, en relació amb l'article 22 de la Constitució, ja que s'haurà de veure quin és l'exercici que es fa de les facultats establertes a favor de l'Administració per concloure d'elles si resulta atemptatòria, per restrictiva, dels drets fonamentals que la Constitució reconeix.»

Aleshores, ja referint-se més concretament a les competències de la Generalitat, diu: «Des d'una altra perspectiva, que ja hem avançat en referir-nos al dictamen número 51, s'ha de precisar que, quan la Disposició Addicional Cinquena atorga determinades facultats al Ministeri d'Educació i Ciència, pot envair les competències de la Generalitat en el cas que s'entengui que inclou societats amb seu a Catalunya, en contemplació de les seves relacions amb organismes o missions científiques d'àmbit internacional no governamentals, o sense que tinguin el caràcter d'organització o institució amb les quals l'Estat espanyol hagi celebrat tractats o convenis.» Malgrat això, que ens sembla que és prou clar, estranyament el Consell Consultiu conclou: «La Llei, i, per tant, també aquesta Disposició Addicional, és adequada a l'ordre constitucional.»

Per a nosaltres, de dues coses, l'una; o bé la Disposició Addicional Cinquena és absolutament atemptatòria contra la llibertat d'associació, a les competències de la Generalitat, o bé és absolutament supèrflua. Si s'ha d'utilitzar només per designar qui pot representar l'Estat espanyol en organitzacions científiques intergovernamentals, en aquests consells o unions, aleshores és absolutament supèrflua, perquè no hi haurà absolutament cap organització d'estatut privat que pretengui usurpar el que és degut a l'Estat, i si intentés de fer-ho és evident que no se li consentiria. No hi pot haver cap organització dins l'Estat espanyol que pretengui ser membre de la UNESCO, per exemple, o ser membre de la FAO; és evident, doncs, que, si es tracta de coses d'aquest tipus, la Disposició Addicional Cinquena és completament supèrflua. I si no es tracta d'això, és a dir, si té una utilitat introduir-la en la Llei, és perquè es proposen uns altres objectius, i aquests sí que són o atemptatoris contra la llibertat d'associació, o atemptatoris contra les competències estatutàries de la Generalitat, o de totes dues coses.

Aleshores, en vista d'això, els grups que havíem presentat la demanda de dictamen, vam presentar una Proposta de Resolució al Parlament, que és la que es discuteix en aquesta sessió extraordinària, perquè es presentés un recurs d'inconstitucionalitat davant el Tribunal contra aquesta Disposició Addicional Cinquena.

Per què ens vam limitar només a la Disposició Addicional Cinquena? Bé, no cal que m'hi estengui, però jo voldria només esmentar el que va passar amb la Llei d'Aigües, per ex-

emple, i amb la Llei de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat. Malgrat que en aquest cas el dictamen del Consell Consultiu deia que no eren adequades en tots els seus punts a l'ordre constitucional, la majoria de la Cambra va acordar no presentar recurs. En aquestes condicions, nosaltres, considerant que era, tanmateix, molt necessari presentar un recurs, vam pensar que valia més limitar-se en el punt que ens semblava més essencial per augmentar les probabilitats que el recurs fos presentat, i ens vam limitar, doncs, en allò que, a través d'aquesta exposició molt ràpida, però que jo crec que vostès hauran pogut veure amb tota amplitud en la lectura que hauran fet del dictamen, ens vam limitar en el punt en què el dictamen era més favorable a la nostra tesi. I especialment per què? Perquè, quines conseqüències concretes podia tenir per a Catalunya aquesta Disposició Addicional Cinquena? De moment, una, ja l'ha tinguda. Ha estat el refús d'afiliació de l'Institut d'Estudis Catalans al Consell Internacional d'Unions Científiques, per al qual l'Institut havia presentat una demanda, i que en particular —i ara parlo per una qüestió que conec— els químics catalans havíem tingut molt d'interès en què l'Institut, i, per tant, a través de l'Institut la seva societat filial, pogués formar part de la Unió Internacional de Química Pluriaplicada, de la qual formen part totes les societats científiques importants del món, la Societat Química americana, la Societat Química francesa, la Societat Química britànica, etcètera.

Aleshores, l'Institut s'ha trobat que, malgrat el precedent belga, que hi ha més d'una organització per Estat, en el cas de Bèlgica, el Consell Superior d'Investigacions Científiques d'Espanya ha demanat per a ell el monopoli de la representació i, per tant, la demanda de l'Institut ha estat rebutjada.

Però... aquesta és la conseqüència que ja ha tingut lloc, però n'hi podria haver una altra de més greu, encara, perquè significaria atemptar contra un dret adquirit, un dret adquirit des de fa molts anys. Com vostès saben, l'Institut d'Estudis Catalans va ser fundat el 1907, i el 1922 va entrar a formar part de la Unió Acadèmica Internacional, que és l'equivalent, en la branca de les humanitats, del que és el Consell a què em referia ara en la branca de les ciències de la natura. El 1922, la Unió Acadèmica Internacional s'acabava tot just de constituir, de manera que, en realitat, l'Institut es pot dir que va ser un dels seus fundadors. N'ha ocupat la vice-presidència moltes vegades i, en principi, està previst que el Congrés de l'any vinent de la Unió Acadèmica Internacional se celebrarà a Barcelona. Ara bé, d'acord amb la Disposició Addicional Cinquena d'aquesta Llei, és evident que el Ministeri pot, en qualsevol moment, decidir que la representació de l'Estat espanyol li pertoca tenir-la a l'Institut de España, i pot establir qualsevol mecanisme a través del qual l'Institut d'Estudis Catalans pugui tenir una certa participació a través de l'Institut de Espanya, però, en fi, deixaria de formar part directament, com fins ara, de la Unió Acadèmica Internacional, i ens trobaríem que alguna cosa que dura, del 22 al 86, des de seixanta-quatre anys, que, a més a més, durant tots els quaranta anys de règim franquista no ha sofert modificació, ens trobaríem qualsevol dia que Catalunya podria perdre aquesta representació internacional.

Bé, per això, doncs, vam presentar la Proposta de Resolució en els termes que vostès ja coneixen, i, afortunadament, avui ens hem trobat amb l'agradable sorpresa que una cinquena part dels membres de la Cambra, pertanyents al Grup parla-

mentari de Convergència i Unió, han presentat una Proposta de Resolució alternativa, que no solament inclou la proposta que es presenti recurs sobre aquesta Disposició Addicional Cinquena, sinó que proposa també presentar recurs contra els articles primer, sisè, setè, dotzè, setzè de la mateixa Llei.

No cal dir que els grups que havíem presentat la demanda de dictamen i la Proposta de Resolució hi estem plenament d'acord; hem pecat per timidesa, no hem gosat anar prou lluny.

Afortunadament, la nostra timidesa, la nostra manca de gosadia ha estat reparada. Ens felicitem que s'hagi presentat aquesta Proposta alternativa i no cal dir que el Grup d'Esquerra Republicana la votarà.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Com ha estat ja anunciat, hi ha una proposta alternativa, d'una cinquena part dels membres de la Cambra, del Grup parlamentari de Convergència i Unió i, com que això no hem tingut temps de publicar-ho, ara un senyor secretari farà el favor de donar-hi lectura.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «Els diputats sotasignats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que representen una cinquena part dels membres de la Cambra, fent ús del que disposa l'article 134 del Reglament, i la norma interpretativa dictada per la Mesa i el seu acord de 26 de juny de 1986, publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament* número 142, presenten una Proposta alternativa a la formulada pels Grups del PSUC i d'Esquerra, en relació amb la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 13/1986, de 14 d'abril, de Fomento y Coordinación General de la Investigación Científica y Técnica, en els següents termes :

»Proposta de Resolució :

»El Ple del Parlament, de conformitat amb allò que disposen els articles 162 de la Constitució i 34.4 i 44 de l'Estatut de Catalunya, i previs els tràmits legals corresponents, acorda interposar recurs d'inconstitucionalitat contra els articles primer, sisè, setè, dotzè, setzè i la Disposició Addicional Cinquena de la Llei 13/1986, de 14 d'abril, de Fomento y Coordinación General de la Investigación Científica y Técnica.

»Palau del Parlament, 30 de juny de 1986.

»Signat, Antoni Subirà i Claus i vint-i-set signatures més.»

El Sr. PRESIDENT : Bé. Per a la defensa d'aquesta Proposta alternativa, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, les últimes paraules de l'Honorable Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula requereixen per part nostra una brevíssima consideració. Efectivament, vostès han conegut —tota la Cambra menys una cinquena part dels diputats, òbviament— la Proposta de Resolució alternativa en aquests moments, i això ha estat a causa, en bona part, a dificultats d'ordre de calendari, que van provocar que la Mesa hagués de dispensar determinats terminis perquè es pogués no quedar indefens quant a l'ampliació possible de la Proposta de Resolució.

Vostès saben que una norma interpretativa del Reglament diu que les propostes de resolució alternatives s'han de presentar, com a màxim, tres dies abans del ple en el qual s'han de substanciar, però donada la data en què s'havia convocat el Ple, era absolutament impossible que es complís aquest termi-

ni de tres dies. Per tant, el nostre Grup va tenir relativament poc temps i, ahir, poc abans que s'acabés el termini, va entrar la Proposta de Resolució alternativa.

El nostre Grup havia estudiat aprofundidament la Llei en els dies que vam tenir, des de la primera petició de resolució; vam estudiar detingudament el Dictamen del Consell Consultiu, i vam estudiar detingudament la Proposta de Resolució d'Esquerra Republicana i del PSUC.

El resultat d'aquesta anàlisi ha estat una proposta de resolució ampliada, que vostès han conegut ara. Per què, això? Perquè ens hem adonat que aquesta Llei representa l'aparició d'una nova i subtil fórmula per erosionar —àdhuc per buidar totalment de contingut, de competències— el contingut de competències que es reconeixen en l'Estatut i que la Constitució possibilita.

Intentaré explicar-me de la manera més clara i planera possible, sense retòrica, perquè el tema és molt greu i molt important.

Efectivament, l'article 149.1.15 de la Constitució Espanyola diu que l'Estat té competència exclusiva en coordinació general, i afegeix l'adjectiu «general», és a dir, no coordinació, sinó que especifica «coordinació general» i foment de la investigació científica i tècnica.

L'Estatut de Catalunya, en l'article 9.7, atribueix a la Generalitat competència exclusiva en investigació, sense cap altra limitació que el que disposa el 149.1.15 que els acabo d'esmentar.

Amb aquesta concisió es pronuncien les lleis del bloc constitucional. En aquest context, nosaltres pensem que, bo i que la Llei que ens ocupa es titula «de Foment i Coordinació General de la Investigación Científica i Tècnica», no és res més que una consagració del centralisme més depurat.

Abans d'entrar en el nucli del nostre argument, hem de dedicar uns minuts als conceptes de «foment i coordinació general». El concepte de foment com a competència és equívoc; crea problemes d'interpretació. Perquè, com es pot delimitar i, per tant, limitar, la pràctica d'una cosa bona, com és fomentar la investigació? Però, anar per aquesta línia, és simplement fer retòrica, senyores i senyors diputats, perquè la realitat de l'Estat, en el terreny de la investigació, és tal que el significat real del concepte de foment només es pot interpretar com a «administració assenyada de recursos escassos», tant en homes com en equips, com en diners.

Per tant, «foment», en aquestes circumstàncies, vol dir molt substancialment «coordinació» per evitar duplicitats i per alliberar energies creatives que, si en alguna cosa són determinants, és precisament en la investigació.

Per tot això, una bona llei —una bona llei, constitucional i estatutària— de coordinació general i foment de la investigació seria absolutament necessària, però aquesta que ens ocupa avui, ni és bona ni és constitucional, ni és estatutària.

Donada la reducció —almenys parcial— que he fet del concepte de «foment» en el cas de la investigació, ara i aquí, en l'Estat espanyol, al concepte de coordinació m'hi referiré més aprofundidament.

Aquesta Llei, malgrat el nom i l'Exposició de Motius, no és de coordinació general; el seu instrument bàsic és l'anomenat «Plan Nacional de Investigación Científica y Desarrollo Tecnológico». Aquest Pla, en el qual es defineixen les activitats a

dur a terme i el seu finançament, no s'obté, no s'hi arriba, a aquest Pla, com a coordinació per coordinació, sinó que és elaborat per la Comissió Interministerial de la Ciència i la Tecnologia, i aprovat pel Govern.

Nosaltres entenem que la coordinació requereix la presència dels ens coordinats amb l'òrgan decisor i, si això no és possible, com a mínim, amb l'òrgan de proposta, l'òrgan que eleva la proposta, que és la Comissió Interministerial esmentada, però mai, simplement, es concreta la coordinació en un òrgan consultiu, el Consejo General de la Ciencia y la Tecnología, que és el que proposa la Llei.

La mera consulta no és coordinació, i, per tant, aquest Consejo General és, senyores i senyors diputats, només un maquillatge; és simplement un maquillatge d'una llei la línia mestra de la qual és simplement ignorar, no les competències autonòmiques, sinó les comunitats autònomes mateixes, exceptuant-ne —ho repeteixo— aquest efecte de maquillatge a través d'aquest organisme consultiu.

Entrem-hi en detall, en això. Primer, la Llei converteix tota la investigació en competència exclusiva de l'Estat. Efectivament, l'article primer lliga l'esmentat Plan Nacional de Investigación Científica y Desarrollo Tecnológico al foment i la coordinació general que preveu la Constitució. Però el contingut del Pla no té res a veure amb foment i coordinació, tal com ja s'ha dit; simplement, el Pla recull els projectes i els programes dels organismes de l'Administració central, dels organismes que en depenen, i d'aquells altres que la Comissió Interministerial acordi. És, per tant, el Pla de l'Administració central, i ignora qualsevol altra realitat d'investigació.

Si aquesta regulació fos admesa com a coordinació i foment, si ho fos, cap actuació de l'Administració central no podria ser discutida des d'un punt de vista competencial. Per tant, buidat de competències.

Segon: la Llei impossibilita els traspassos. Efectivament, els mecanismes executors de la investigació que, en l'organització pre-constitucional integren la xarxa pública, són convertits en aquesta Llei en intraspassables. Els encomana la gestió i l'execució del Plan Nacional, que ha estat definit com a coordinador i fomentador en l'article primer i, per tant, els fa intransferibles. Preveu que poden establir, aquests organismes, convenis amb les comunitats autònomes i, per tant, són ens diferents i no hi estan vinculats; si no, no tindria sentit, que poguessin establir-hi convenis.

I, finalment, en l'article 16 es preveu que en la seva estructura, la d'aquests organismes que executen el Pla, i en els nomenaments dels qui han de dirigir-los aquestes decisions, tant l'estructura com els nomenaments, els fa el Govern de l'Estat.

Conclusió, doncs: no hi ha res per traspassar. Així, tot el potencial investigador públic, centres, personal, mitjans econòmics, s'assignen a l'Administració central, a través del que nosaltres pensem que és una burla sistemàtica de la lletra i de l'esperit del bloc constitucional, que reserva a l'Estat, només —tal com deïem en començar— aquella coordinació general i el foment, i dona a la Generalitat tota la resta.

Acabo. Jo deia, senyor President, en començar, que aquí hi havia un nou procediment d'erosió autonòmica. Primer va ser l'harmonització; després, va ser la utilització sistemàtica d'instruments de rang inferior: decrets, ordres, resolucions, que ignoren sistemàticament el repartiment de competències.

És la tàctica de fer el distret.

A continuació va venir l'abús del concepte de bases. Després, la unitat de mercat va ser esgrimida i el principi d'igualtat confosos, sistemàticament, amb l'uniformisme.

Una altra forma de buidat de competències autonòmiques han estat les subvencions directes, per part de l'Estat, aplicades al foment d'activitats que són competència de la Generalitat. La més recent excusa, fins avui, ha estat l'ingrés a la Comunitat Europea, per recuperar competències conferides a la Generalitat, però només fins avui ha estat el darrer sistema, perquè aquí hi ha un procediment nou: legislar com si no existissin les comunitats autònomes i, *a posteriori*, maquillar la Llei amb un organisme consultiu.

Per tot això, perquè la Llei no és de coordinació general ni de foment; perquè va molt més enllà del que preveu l'article 149.1.15 de la Constitució Espanyola; perquè deixa buit l'article 9.7 de l'Estatut de Catalunya; perquè impossibilita qualsevol traspàs relacionat amb investigació. Per tot això, fem la Proposta que hem fet i pensem votar-la, tot el Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ara, aquesta Presidència oferirà la paraula als grups parlamentaris que no han intervingut, en l'ordre habitual de menor a major. Perquè pugui parlar en nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, una qüestió prèvia. El Dictamen que ens ocupa i que tots els membres d'aquesta Cambra, segur, ja han llegit, i sobre el qual ja han reflexionat, és del dia 20 de juny. Per tant, han tingut onze dies per llegir i reflexionar. Benvingudes totes les reflexions i tots els canvis de posicions.

Jo vull recordar aquí que, quan a l'últim Ple —em sembla que era dijous 26 de juny, l'últim dia de Ple—, Esquerra Republicana i el Grup del PSUC van plantejar la possibilitat d'un recurs contra aquesta Llei, foren diverses les veus —i algunes, del Grup de la majoria— que ens van acusar de posar entrebancs a la Cambra, de provocar convocatòries artificials en plenes vacances parlamentàries. (*Remor de veus.*)

Benvingudes les reflexions si serveixen —en plenes vacances parlamentàries— per anar a analitzar com la Llei de la Ciència atempta contra l'autonomia de Catalunya.

Però, continuant la qüestió prèvia, jo vull recordar aquí que, quan discutim propostes de recursos d'inconstitucionalitat, més d'una vegada s'ha argumentat, des d'aquesta tribuna, que com és possible que dos grupets que tenen una minsa representació en aquesta Cambra s'atreveixen a plantejar a la globalitat de la Cambra que es vagi a defensar l'autonomia.

A mi m'agrada recordar el cas de la LOAPA, quan dos grups —dos grans grups del Parlament espanyol— havien pactat aquella Llei i, mercès —en primer lloc— a dos grupets d'aquest Parlament, es va posar en marxa un recurs d'inconstitucionalitat que, sortosament, va provocar una sentència que té, si més no, una afirmació rotunda de defensa de l'autonomia, quan afirma que no es pot confondre unitat amb uniformització.

Vull recordar que quan es va intentar recórrer contra la Llei de Bases de Règim Local, i el Dictamen del Consell Consultiu en alguns punts feia un joc de mans d'argumentacions a favor i en contra, posteriorment, en el recurs sobre el decret legislatiu,

el mateix Consell Consultiu donava la raó als que varen promoure tots dos dictàmens. Ho dic perquè seria bo que també reflexionessin, si no, a vegades, fem una mena d'autocensura a la defensa de l'Estatut, si no, a vegades s'ha utilitzat —fins i tot pel Consell Consultiu— una metodologia que jo qualificaria d'ambivalent, quan les consideracions d'anàlisi de la llei són molt contundents i les conclusions són proporcionalment força aigualides, quan hi ha un divorci entre consideracions i conclusions.

Jo faria una reflexió sobre si no a vegades hi ha un bon grapat de raons, o semblaria que hi hagués un bon grapat de raons d'oportunisme, quan es canvia d'opinió sobre quan cal anar a la defensa de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Nosaltres, com ha explicat l'Honorable Diputat Heribert Barrera, érem partidaris d'anar a recórrer contra un conjunt d'articles de la Llei, però —com ell molt bé ha dit—, per modestia i prudència, ens cenyirem a aquella temàtica que ens sembla flagrant. Quina és? —i ho dic telegràficament, perquè ha estat explicada a bastament. Hi ha tota la temàtica de les relacions internacionals, i aprofito per fer un parèntesi, per recordar als diputats de la Cambra i, en primer lloc, a la majoria, que si bé és cert que en les eleccions generals han establert una espècie de paralització de temes, vindrà de seguida la proposta de conveni entre el Govern central i els governs autonòmics per regular les relacions amb la Comunitat Econòmica Europea i està dormint el son dels justos, en aquesta Cambra, una Comissió creada per analitzar aquesta temàtica i una Proposició no de Llei, perquè el Parlament defineixi com hauria de ser la nostra participació en els òrgans internacionals. Puc assegurar-los, senyores diputades i senyors diputats, que no és per responsabilitat dels dos grups inicialment proposants d'aquest recurs que està dormint aquesta Proposició de Llei i aquesta Comissió.

Hi ha una opinió en el Dictamen del Consell Consultiu sobre aquesta temàtica que, al meu entendre, és o ingènua o angelical. Diu, el Consell Consultiu, que s'haurà de veure quin és l'exercici que es fa de la facultat establerta a favor de l'Administració respecte als organismes internacionals, i diu: «pot envair les competències de la Generalitat en el cas que s'entengui que inclou societats amb seu a Catalunya i les seves relacions amb organismes d'àmbit internacional.» El senyor Barrera ja ha citat un cas que ho envaeix; però dic que sembla ingènua o angelical, perquè és oblidar l'ànim del legislador, quan va fer aquesta llei.

Jo vull citar aquí les paraules del ponent del PSOE, del Grup parlamentari del PSOE a les Corts Generals, quan va dir clarament què entenien per aquesta disposició, i deia en el debat de les Corts: «parece apreciarse un recelo a que el Estado, a través del Ministerio de Educación y Ciencia, regule las relaciones entre las sociedades españolas y las uniones internacionales. El Estado», diu ell, «tiene competencia exclusiva en relaciones internacionales.» I diu, acaba dient: «La coordinación de relaciones entre asociaciones y investigación nacionales con las internacionales tienen que estar reguladas por el Estado», «reguladas», no fomentades... o coordinades, «reguladas», deia ell —claríssimament, l'ànim del legislador—, «que, normalmente, respetará la situación existente, esto es lógico, pero no se le puede forzar por ley.»

Per tant, no ens fem falses il·lusions. No ens fem falses il·lusions. L'ànim del legislador —i això és del 19 de desembre del

85, ja hem tingut temps per reflexionar— és claríssim: hi ha doctrina del senyor Brotons, catedràtic de dret internacional, del senyor Gregorio Garzón, catedràtic de dret internacional, i podria citar un grapat de doctrina al respecte, que diu que la visió de l'Estat com només l'Administració central en relacions internacionals és arcaica, quan no *démodé*, i, com diu Ramiro Brotons, és pretendre fer el viatge a Damasc sense caure del cavall, intentar fer passar aquesta visió tan reductivista de les competències autonòmiques.

Nosaltres, per això considerem que calia recórrer, si més no, contra aquesta disposició concreta. Ens alegrem que Convergència i Unió avui proposi ampliar el recurs —senyor Subirà, ens n'alegrem—, i ens n'alegrem amb la màxima transparència i joia respecte a aquesta proposta. Connecta, senyor Subirà, el seu discurs, amb algunes de les coses que va dir el senyor López de Lerma a les Corts Generals el 19 de desembre del 85, també; no connecta amb el que se'ns deia la setmana passada o se'ns ha dit sovint a Esquerra Republicana i el PSUC quan hem plantejat la defensa de l'autonomia.

Foment i coordinació, segons el Consell Consultiu, té uns límits claríssims. Es diu que «foment» són mesures que s'arbitren, no obliguen, sinó que inviten; es revesteix d'elements persuasius, beneficis, recompenses, ajudes, distincions, etcètera, o quan diu, respecte a la «coordinació», que no hi ha regles per mitjà de les quals s'exerceixi la coordinació sense que degeneri en «direcció» o «ordenació». I diu: «hauran de respectar l'àmbit competencial i la finalitat de la norma amb la previsió d'una participació adequada de les comunitats titulars de les activitats coordinades.»

A nosaltres ens sembla que el Consell Consultiu no és prou taxatiu ni coherent, amb aquesta afirmació, en les seves conclusions, si és que s'ha llegit la Llei —que segur que ho ha fet— en profunditat.

Senyores diputades, senyors diputats, llegeixin l'article 1 de la Llei de la Ciència, i mirin com s'entén, per part del legislador —en aquest cas estatal—, què és foment. Diu: «Para el fomento», article primer, «se establece el Plan Nacional de Investigación Científica de Desarrollo Tecnológico.» Sí, ja entenem, s'entén que foment i coordinació és aquest Pla. Aquest Pla, de què serveix? D'integrar les investigacions, d'avaluar els seus resultats, d'elevat al Govern i a les Corts mesures legislatives, d'orientar la política de formació d'investigadors, de recollir informació sobre aquestes investigacions. En aquest Pla les comunitats autònomes no hi participen.

En canvi, com ha dit molt bé el senyor Subirà, se'ns convida a participar a un Consejo General, que serveix per «proponer, promover, emitir informes», és a dir, d'assessor o de consultiu.

Nosaltres creiem que és una fallàcia dir-ne, d'això, «federalisme cooperatiu», com sovint s'afirma des d'altres instàncies doctrinals o governamentals. Ni federalisme, ni cooperació. Ni federalisme, perquè no hi ha institucions federals —denou torno a fer una pregunta, on és el *bundesrat* o la cambra federal?—, ni cooperació, quan es tracta d'establir mesures, regulacions i fer passar per l'adreçador aquells que es convida a la federació i a la cooperació sense instruments pertinents. I si a algú li queda algun dubte que llegeixi a la Llei qui té la paella pel mànec, qui administra els fons d'investigació; no és aquest Consejo, és el Pla. Per tant, al nostre entendre, és la Llei en si

un exemple d'una falsa interpretació de modernes doctrines d'integració de les unitats subestats als governs d'Estat per fer, de debò, que les competències que les constitucions proclamen no siguin objecte de retrocés a base de legislacions sectorials.

Per tot això, nosaltres, òbviament, votarem a favor d'aquest recurs tal com queda redimensionat amb la proposta de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli, en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, realment penso que aquest debat, sobre la Proposta de Resolució, quant a la possibilitat o conveniència d'interposar recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional respecte d'una llei de l'Estat és una mica atípic. Atípic perquè realment és cert que com és normal, com és habitual, han estat dos grups d'aquest Parlament els que han demanat, presentat la Proposta de Resolució en funció d'un dictamen previ del Consell Consultiu, però és atípic en la mesura que realment després el Grup de la majoria, doncs, ha presentat una altra Proposta de Resolució, amb dispensa de terminis, ampliant la proposta inicial del PSUC i d'Esquerra Republicana; i realment també és atípic, perquè jo recorde un debat d'aquest tipus, des d'aquesta tribuna, on el portaveu del Grup de Convergència i Unió deia, més o menys, que : «per respecte al Consell Consultiu, al Dictamen del Consell Consultiu, votaven a favor d'una determinada proposta de resolució», i el que és cert és que aquí estem —ho sembla fins ara—, tots els grups que han intervingut donant per fet que aquesta Llei és clarament atemptatòria contra l'ordre constitucional i estatutari, quan resulta que el Dictamen del Consell Consultiu diu totalment el contrari sense cap tipus de vot particular.

Vull dir, jo mai..., i el Grup Popular mai ha sacralitzat el Consell Consultiu i els dictàmens del Consell Consultiu, i crec que aquesta és la línia de treball, el que passa és que, doncs, avui fa la impressió que passem de sacralitzar absolutament a considerar que el Dictamen del Consell Consultiu no serveix per a res; és a dir, hem passat d'un extrem a un altre. I jo crec que, com sempre, normalment, normalment, la via del mig és una mica la més adequada, la més correcta.

I jo he de dir al senyor Subirà que aquí no estem per analitzar si la Llei és o no centralista. Estem per debatre, analitzar si la Llei s'adequa a l'ordre constitucional i estatutari. Jo ja sé que la Constitució defineix l'Estat de les autonomies, no un estat centralista, però no és el mateix, i el senyor Subirà ha dit que aquesta Llei és clarament centralista, i feia la impressió que a partir d'aquí deia : «escolti, per tant, és clarament atemptatori a l'Estatut d'Autonomia, a la Constitució Espanyola», i, doncs, sembla ser que, almenys, d'acord amb el Dictamen jurídic del Consell Consultiu, que és una institució de la Generalitat, resulta que no, que no vulnera, en absolut, la Constitució i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Ho dic per centrar una mica el debat, perquè si jo no m'hagués llegit el Dictamen del Consell Consultiu després de sentir el senyor Barrera, el senyor Ribó i el senyor Subirà, em faria la impressió que estem davant d'un debat com els normals, és a

dir, un dictamen del Consell Consultiu que diu que aquests articles són contraris a l'ordre constitucional i estatutari i, en funció d'això, cada grup es posiciona políticament i, en funció d'aquest posicionament polític, vota en un sentit o en un altre. Però, realment, aquesta és la impressió que jo tindria si no hagués llegit el Dictamen. I jo, com vostès, també m'he llegit el Dictamen, i la veritat és que fora del cas de la Disposició Adicional Cinquena, la resta d'articles..., jo crec que realment el Dictamen del Consell Consultiu, que nosaltres..., és evident que és una base de partida, una base d'anàlisi, doncs, creiem que és correcte, per a nosaltres és acceptable, i els arguments jurídics que s'esmenten aquí són, per a nosaltres, assumibles.

He de dir que, realment, d'acord amb el que es diu en els articles 148.1.17 i 149.1.15 de la Constitució, queden clares dues coses : primer, que a Catalunya la competència estatal en el camp de la investigació es limita al foment i a la coordinació general de la investigació científica i tècnica; segon, que això ha de ser absolutament compatible amb la competència que té reconeguda la Generalitat de Catalunya, d'acord amb l'article 9.7 de l'Estatut d'Autonomia, en matèria d'investigació.

Bé. Aleshores, realment el que hem de definir és, o posar-nos d'acord, què entenem per «foment», què entenem per «coordinació general» i, en funció d'això, veure si també com a instrument de foment i coordinació és vàlid el Pla nacional, aquest, d'investigació científica i «desarrollo tecnológico» que es crea en l'article primer, en el capítol primer d'aquesta Llei.

I jo crec, d'acord amb el Dictamen del Consell Consultiu, que és efectivament cert que ja hi ha una certa jurisprudència del Tribunal Constitucional i dels dictàmens del Consell Consultiu en relació amb l'abast que té en el context del bloc constitucional el concepte de foment i el concepte de coordinació general; fins i tot es parla en una referència al Diccionari de la Llengua Espanyola, doncs, què s'entén per foment, i es diu : «fomento es auxiliar y proteger, fomentar, ejercitar, promover o proteger una cosa» i es fa referència a partir d'aquí al fonament tercer del Dictamen 70 del Consell Consultiu, que explica molt clarament l'abast de l'expressió «foment» en termes, lògicament, de dret i de normes legals. I en «coordinació general» molt més, perquè és evident que hi ha una extensa jurisprudència del Tribunal Constitucional sobre l'abast del concepte de coordinació i de coordinació general, que lògicament té el seu arrel, quant a aquesta Llei, en l'article 149.1.15 de la Constitució.

I al final el Dictamen del Consell Consultiu és el que diu que, d'acord amb això, jurisprudència del Tribunal Constitucional, dictàmens del Consell Consultiu, queda clar que el concepte de foment i coordinació general, tal com estan previstos en aquesta Llei, no vulnereu ni l'ordre constitucional ni l'ordre estatutari, i després, com a instrument o eina de treball per portar a terme els objectius de foment i coordinació general que preveu la Llei, aquest Pla Nacional —diu el Dictamen del Consell Consultiu— tampoc viola l'ordenament constitucional i estatutari.

Ja sé que això, el que diu el Consell Consultiu, lògicament, no és paraula de Déu, és evident, és evident, però, escolti, és que no podem passar d'un extrem a un altre, i avui fa la impressió que aquest Dictamen no serveix per a res, i que sense cap tipus de vot particular, ho repeteixo, perquè crec que és impor-

tant, és que hi ha una absoluta unanimitat en el Consell Consultiu en considerar que això no viola la Constitució i l'Estatut, resulta que avui, doncs, fa la impressió que és totalment al contrari, que tota la Llei és centralista —com deia el senyor Subirà— i que, en conseqüència, viola l'esperit i la lletra del bloc constitucional.

Per acabar, nosaltres sí que discrepem del Dictamen del Consell Consultiu quant a la Disposició Addicional Cinquena. Fins i tot, jo crec que només la lectura literal del que diu en els seus *considerandos* o *resultandos* del Dictamen aquest, no hi ha, efectivament, una coherència amb la conclusió, perquè ja ho ha dit abans el diputat senyor Barrera, diu, quant a la Disposició Addicional Cinquena, en un paràgraf determinat: «Essent així, sembla indegut aquest plus d'intervenció estatal almenys en principi» —en un paràgraf. Un altre paràgraf diu: «Des d'una altra perspectiva s'ha de precisar que quan la Disposició Addicional Cinquena atorga determinades facultats al Ministeri d'Educació i Ciència, pot envair les competències de la Generalitat». Conclusió: no viola l'ordenament constitucional i estatutari. Això sí que, realment, per a nosaltres, és absolutament contradictori. La resta del dictamen, no; nosaltres hi estem d'acord i, en conseqüència votarem a favor de la interposició de recurs a aquesta disposició, i en contra de la resta d'articles que han constituït la Proposta de Resolució ampliada del Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perquè parli en nom del Grup Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, efectivament em toca expressar davant la Cambra el posicionament del meu Grup parlamentari respecte a la sol·licitud de dos grups parlamentaris d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional respecte a la Disposició Addicional Cinquena de la Llei 13/1985, del 14 d'abril, dita Llei... coneguda com a Llei de la Ciència.

Però, abans d'entrar en el contingut, m'agradaria —donat que hi ha hagut un debat en aquesta Cambra— expressar algunes opinions per precisar el que nosaltres entenem que ha estat aquest debat que, al meu entendre, no s'ha centrat en els elements fonamentals del procediment en el qual ens trobem. Analitzar si la Llei —dita de la Ciència— envaeix, vulnera l'ordre competencial i constitucional, sinó que s'ha entrat en un discurs com —i aquesta és la principal reflexió— si no existís un Dictamen del Consell Consultiu, el qual estableix unes conclusions molt precises, i és que aquesta Llei no envaeix l'ordre constitucional ni estatutari.

I crec que aquesta reflexió és important entre altres raons, senyores i senyors diputats, perquè el Consell Consultiu compleix una funció molt important dintre de l'ordenament jurídic de Catalunya: la funció de fer una interpretació —ajustada a dret— del que, des del punt de vista d'aquest alt organisme són les lleis, la llei, en aquest cas l'Estatut, la interpretació i aplicació i les normes generals que el desenvolupen —la Constitució i l'Estatut— i precisar si, al seu parer, ens trobem davant d'una norma que pugui vulnerar aquest ordre competencial, ordre estatutari.

És molt legítim, senyores i senyors diputats, escoltar el

Grup de la majoria, amb unes opinions molt particulars, molt pròpies, molt dignes, molt respectables; escoltar dos grups de l'oposició d'aquesta Cambra, un grup en el Govern, l'altre a l'oposició; escoltar també unes opinions que hem escoltat i hem anotat amb molt d'interès. I seria molt legítim escoltar qualsevol altra opinió, des del punt de vista jurídic, que divergeixi del que són l'opinió del Consell Consultiu. Però si el Consell Consultiu té una virtualitat és centrar el debat en un terreny estrictament jurídic, la resta són opinions polítiques molt dignes, molt respectables, però d'interpretació particular, no estrictament jurídiques.

És evident que el Consell Consultiu no vincula les forces parlamentàries, les forces polítiques en aquesta Cambra; i és evident que no deixa de ser una opinió molt important, això sí, molt digna, molt ajustada a l'argument jurídic. Però hauria de tenir la virtualitat de constreynir el debat en el fonamental, que és les opinions del Consell Consultiu, perquè, si no, algú podria pensar que estem fent un flac favor a aquesta important institució, sens menysvaloració del que són opinions polítiques, d'oportunitat política per fonamentar una decisió jurídica; però per sobre d'aquest terreny, d'aquest debat, hi ha una opinió jurídica. Per tant, que quedi molt clar que el Consell Consultiu, en aquest Dictamen, ha fet una conclusió molt clara que és, al seu entendre, la Llei 13/1986, del 14 d'abril, és constitucional, no vulnera l'ordre competencial de la Generalitat de Catalunya. I crec que això és important perquè, entre d'altres raons, hi ha un recull, tota una doctrina, molt important.

Entrant en matèria, m'agradaria precisar dues qüestions importants dintre de la mecànica del procediment en el qual ens trobem. Podríem fer una pregunta —o dues preguntes—, i és si les Corts Generals, el Govern, en el desenvolupament d'aquesta Llei —i aquest seria el principi, el pòrtic que ha de deduir la nostra intervenció—, té o no té competència, suport jurídic per al desenvolupament d'aquesta Llei. I diu —s'ha dit ja, a bastament, només des del punt de vista superficial—, que la competència és la de l'article 149.1.15, que diu, textualment, que l'Estat té competència exclusiva sobre les matèries següents: 15, foment i coordinació general de la investigació científica i tècnica. I en relació amb un article molt important, l'article 44 de la Constitució, a l'apartat 2 del qual, diu: «Els poders públics promouran la ciència i la investigació científica i tècnica en benefici de l'interès general.» Aquest és el títol competencial que arbitra la Constitució, en mans del Govern de l'Estat, del Govern central, per desenvolupar, per presentar aquesta Llei a les Corts Generals.

Pel que fa referència a l'ordre competencial a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Diu l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, article 9: «La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents:» —article 9, punt setè— «investigació, sens perjudici d'allò que disposa el número 15 de l'apartat primer del 149 de la Constitució, que és precisament el de foment i coordinació general d'acord amb l'article 44 de la Constitució.»

Per tant, d'acord amb el mateix Consell Consultiu, en un dels seus fonaments, el segon, en el qual fa l'anàlisi molt detallada del que són els títols competencials del Govern de l'Estat i de les comunitats autònomes... per cert, que cal dir ben clarament que, en aquest cas, la Generalitat de Catalunya té un

títol competencial, molt més, podríem dir, autonòmic, important que la resta de comunitats autònomes, ben reconegut amb el repàs d'aquesta competència que fa el Consell Consultiu. Per tant, la Generalitat de Catalunya es troba també, en el punt, en el zenit més important, des del punt de vista de la competència; i diu el Consell Consultiu que, òbviament, aquesta competència autonòmica fa referència a la Generalitat de Catalunya tal com la preveu l'article 9.7 no pot col·lidir amb la competència estatal que hem vist abans, que és la de foment i coordinació general. Efectivament, la Generalitat, per l'exclusivitat de la seva competència, pot realitzar una activitat de foment de la investigació sense limitació de cap mena dintre del seu territori; i pot, així mateix, sense cap limitació, coordinar la que es realitzi dintre d'aquest territori. Però, aquestes facultats il·limitades dintre del territori de Catalunya, no podran obstaculitzar-se per l'Estat, obstaculitzar que l'Estat projecti també sobre el territori de Catalunya la seva acció de foment; ni que coordini, ni que tingui lloc en l'àmbit de la Generalitat amb la que realitzi l'Estat, i amb la que realitzin les altres comunitats autònomes, perquè, precisament, senyores i senyors diputats, estem en una competència de foment i coordinació que queda articulada per la Constitució com una competència exclusiva de l'Estat: el foment i la coordinació. I això és el que reconeix el mateix Consell Consultiu.

Si entrem en els mecanismes d'on arriba el foment, on arriba la coordinació general, res més adequat, al meu entendre, per situar fora d'un criteri partidari, el que podria ser una interpretació política, anar al que diu, no només el Consell Consultiu, sinó la doctrina del Tribunal Constitucional que, òbviament, per ser això doctrina, reiterarà en els futurs dictàmens, en les futures sentències.

És precisament en el fonament tercer d'aquest dictamen on el Consell Consultiu recull la doctrina del Tribunal Constitucional pel que fa referència a què s'ha d'entendre que és el foment i què s'ha d'entendre per coordinació general. Els invito a llegir-lo perquè crec que és molt interessant, sobretot per com és de clarificador.

Finalment, perquè és el que fa referència al conjunt d'elements que amb una proposta d'última hora s'ha presentat quant a la interposició del recurs, l'ampliació de la interposició del recurs a altres articles, presentada per quinze diputats, o per una cinquena part de diputats de la majoria.

Només caldria llegir el Dictamen del Consell Consultiu per anar precisant, perquè el Consell Consultiu entén que, dintre d'aquest criteri fonamental —torno a insistir—, i és que l'Estat té una competència exclusiva per fomentar i coordinar; exclusiva, per tant, dintre de tot el territori espanyol, aquesta competència exclusiva queda per veure si el foment i la coordinació general envaeix o no les competències de la Generalitat.

I diu el Consell Consultiu, pel que fa referència als articles tercer, quart, cinquè i sisè —algun dels quals entren dintre de la proposta d'interposició de recurs presentada per la majoria—, diu: «No ultrapassen la competència exclusiva estatal sobre foment i coordinació general de la investigació científica i tècnica, en la mesura que es redueixen a una fixació d'objectius d'interès general tal com mana la Constitució, entès com a supracomunitari, als quals el Pla nacional haurà d'orientar-se establint les dades i els coneixements que s'han de tenir en compte en la definició dels programes integrants

del Pla i els instruments adients per a la seva aplicació.

Continuant amb el fonament sisè del Consell Consultiu, pel que fa referència a altres apartats, torna a reiterar el que són posicions àmpliament reconegudes, com no vulneradores de l'ordre constitucional.

Queda pendent una qüestió —al meu entendre una qüestió que no deixa de tenir una importància dintre del debat— que és la Disposició Addicional Cinquena, pel que fa referència a la representació... Diu la Disposició Addicional, en concret, que és objecte del debat, de la controvèrsia, que es faculta el Ministeri d'Educació i Ciència per regular la participació i representació dels científics espanyols, agrupats en societats científiques en el Consell Internacional d'Unions Científiques i les seves unions; així com en aquelles altres unions o comissions científiques internacionals que, pel seu caràcter, exigeixin la dita regulació.

És evident que podem fer una lectura i una interpretació molt legítima del que diu aquesta disposició. Però, aquesta disposició, ens agradi o no ens agradi, senyores i senyors diputats, el que fa és una remissió al Govern perquè pugui regular aquesta representació. En cap cas, aquesta disposició pot entendre's com a vulneradora de l'ordre competencial, perquè aquesta facultat, com diu el Consell Consultiu, podria veure o bé vulnerat el principi d'associació —cosa molt discutible— o bé vulnerat l'ordre competencial quan pugui ser exercida, en aquest cas, el que fa és, al nostre entendre, no confondre la realitat amb la Llei; la Llei diu que podrà regular la participació; que aquesta participació, una vegada regulada, pugui vulnerar l'ordre competencial, està per veure, és discutible, però no es pot derivar d'una interpretació, molt legítima, el que la Llei no diu: la Llei no diu que la regulació no la fa precisa, simplement faculta el Govern per poder fer-la. Podria ser discutible si això és adequat o no és adequat, políticament parlant, però el que és clar és que no envaeix l'ordre competencial, al nostre entendre.

Finalment, i per acabar, unes breus consideracions. Senyores i senyors diputats, aquesta Llei —dita de la Ciència—, al nostre entendre, sense entrar en continguts de la seva vàlua, de la seva oportunitat, de la seva necessitat —que, en tot cas, des del meu Grup parlamentari defensem que és una llei absolutament necessària per a aquest país—, sense entrar en aquestes valoracions de positivitat o no, el que és clar és que, com en altres lleis, s'ha seguit un procediment, al meu entendre, molt important, un procediment que és el de la negociació, el de l'acord, el del diàleg amb totes les forces parlamentàries. M'he pres la molèstia —i ha estat una molèstia que tenia la intenció de no haver d'utilitzar— de llegir en el *Diari de Sessions* les esmenes presentades pels grups parlamentaris representats al Congrés de Diputats. He llegit intervencions del senyor López de Lerma —conegut—, del senyor Vicens —conegut—, del senyor Pérez Royo, —conegut—. I, pel que fa referència a les intervencions del senyor López de Lerma, manté en el plenari tres esmenes, tres esmenes de les quals diu que són de caràcter tècnic —per tant, que no altera el contingut de la Llei—, i tres esmenes que diu que són de contingut ideològic —diu, en el *Diari de Sessions*. Les de contingut ideològic són dos afegitons, senyores i senyors diputats, dos afegitons per dir, per canviar, que no dic que no sigui important, una part de l'apartat de l'article cinquè —per cert, que em sembla que no està dintre de

la proposta de recurs d'inconstitucionalitat; és on manté l'esmena, en un article contra el qual vostès ara no presenten el recurs d'inconstitucionalitat, en què diu que s'ha de canviar un apartat del dit pla en el qual les comunitats autònomes han de participar en l'elaboració del pla: és un tema que ell en diu de contingut ideològic. És una llei pactada, és una llei que ens trobem amb la sorpresa que la majoria donarà suport —de fet ha presentat una proposta més àmplia— per interposar el recurs. El Tribunal Constitucional, com ens hi té acostumats, decidirà establir la doctrina corresponent per definir el que és, si s'ajusta aquesta Llei a l'ordre competencial i estatutari, i, per tant, vostès tenen la facultat de fer-ho: esperem que el Tribunal Constitucional al seu moment dictamini; nosaltres, com sempre, acatarem respectuosament les seves opinions.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem acabat el debat. (*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*) Senyor Subirà, en virtut de què?

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President, les normes supletòries de l'article 134 —si no ho recordo malament, el punt 3— preveuen la possibilitat d'un segon torn de cinc minuts, que sollicito.

El Sr. PRESIDENT: Sí. Cinc minuts, eh? Tots els grups que ho desitgin ho podran fer. El senyor Subirà té la paraula, doncs, per a aquest torn suplementari de cinc minuts.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, per a unes puntualitzacions d'ordre divers, que es referiran a algunes de les opinions que s'han donat des d'aquesta tribuna.

En primer lloc, em sembla que avui cal insistir en el fet que els dictàmens del Consell Consultiu no són vinculants —hi insisteixo—, però és que, a més a més, seria absurd que penséssim que el debat s'ha de situar estrictament en el terreny de la tècnica jurídica, perquè llavors voldria dir que el dictamen del Consell Consultiu sí que hauria de ser vinculant. El fet que tant el Reglament de la Cambra com les regulacions pertinents indiquin que la Cambra ha de fer un debat polític —aquesta és una Cambra política—, ha de fer un debat polític sobre els continguts, vol dir que remarca el fet que es pot discrepar legítimament del dictamen del Consell Consultiu. Nosaltres en cap moment hem argumentat que creïem que s'havia d'interposar el recurs perquè la Llei era centralista —el raonament no era aquest, senyor Fernández. Fixi-s'hi, jo he qualificat la Llei de centralista, però això ha estat accessori—; nosaltres hem dit que demanem la interposició del recurs perquè la Llei s'extralimita en la interpretació del concepte de coordinació i perquè la Llei buida de contingut la competència autonòmica reconeguda per l'article 9.7. Per tant, no és un problema de si la Llei és centralista o no, és un problema que la Llei és anticonstitucional i antistatutària, des del nostre punt de vista, i per això demanem que s'interposi el recurs.

L'Il·lustre Diputat portaveu del Partit Socialista ens diu que el Consell Consultiu és molt clar en la definició i els comentaris que fa sobre el concepte de coordinació, i ell en dedueix que la coordinació que es preveu en aquesta Llei és constitucional. Jo penso que el Consell Consultiu, en aquest Dictamen —i fixin-se que en la meua anterior intervenció no he parlat en cap moment del Consell Consultiu—, ha comès alguna incoherència entre el raonament i les conclusions —i això no solament

ho he dit jo, ho han dit altres grups parlamentaris. Però, concretament, hi ha un paràgraf que és enormement il·lustratiu, i jo demanaria als senyors diputats que escoltessin aquest paràgraf del Dictamen del Consell Consultiu i després llegissin la Llei. Mirin, diu: «L'article 149.1.15 de la Constitució Espanyola empra l'expressió "coordinació general". Per "coordinació general" s'ha d'entendre aquella funció que consisteix a conèixer, acordar», és a dir posar d'acord, «harmonitzar, compatibilitzar i optimitzar l'activitat de dos o més subjectes amb vista a un fi i sense substituir-los.» I, llavors, resulta que l'Honorable senyor Heribert Barrera, l'Il·lustre senyor Ribó i jo mateix expliquem a bastament que aquesta Llei en el seu article primer defineix, com a instrument de coordinació, que hauria de fer aquestes coses, un pla d'execució. És clar, un pla d'execució és diametralment oposat a aquest concepte de coordinació que el mateix Consell Consultiu defensa, i, per tant, simplement, senyores i senyors diputats, *humanum est errare*, suposo, i el Consell Consultiu treu una conclusió que a nosaltres modestament ens sembla que no segueix lògicament el seu discurs sobre el que és coordinació. Purament això. Per tant, insistim en els nostres raonaments.

I acabo, senyor President, només fent unes precisions. A mi m'hauria agradat avui poder estar al cent per cent d'acord amb el senyor Ribó, però no hi puc estar —i em sap greu— perquè el dijous de la setmana passada ell diu que es van produir determinades reticències per part d'algun grup de la Cambra —concretament, el nostre— a l'hora de si es convocava o no un ple en plenes vacances parlamentàries, i a mi m'agradaria saber això qui li va dir, perquè el senyor Ribó ens té habituats, des de fa sis mesos, a no assistir a les reunions de la Junta de Portaveus, i a la del dijous tampoc hi va assistir. (*Remor de veus.*) Convergència i Unió, senyores i senyors diputats, va signar conjuntament amb el Grup del Partit Socialista Unificat i amb el Grup d'Esquerra Republicana la petició de tràmit d'urgència perquè aquest Ple es pogués celebrar; per tant, em sembla que és almenys injust, són almenys injustes les acusacions que se'ns han fet en aquest sentit. Si nosaltres no haguéssim signat aquell recurs, doncs, senzillament perquè vam creure que la cortesia parlamentària així ho exigia, avui no estaríem celebrant aquest Ple.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre grup vol fer ús d'aquest torn de cinc minuts? (*Pausa.*) Ningú més vol fer ús d'aquest torn de cinc minuts? Bé, doncs, aleshores s'ha acabat aquest debat i anem a passar a votació. La previsió era, com que hi havia dues proposicions, de separar-ho. Inicialment es preveia que es votessin primer els articles comuns de les dues propostes, però com que ara s'han confós les dues propostes, aquesta Presidència està a disposició de la Cambra per separar, si convé... (*Pausa.*) Bé, queda clar, doncs, que podem votar primer la Proposta d'Esquerra Republicana i del PSUC —i, per tant, la referent a la Disposició Addicional Cinquena— i després farem la votació dels altres articles que han estat incriminats pel nombre de diputats de Convergència i Unió. Queda clar, això? Bé, doncs, posem a votació la part relativa a la Disposició Addicional Cinquena.

Els qui siguin favorables a fer aquest recurs, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la Proposta ha estat aprovada per 75 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Ara anem a posar a votació la Proposta feta pel Grup de Convergència i Unió —vaja, per una part del Grup de Convergència i Unió—, relativa als articles primer, sisè, setè, dotzè i setzè. Els qui siguin favorables a aquesta part, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Proposta, relativa a aquests articles, ha estat aprova-

da per 72 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

Amb això queda complerta la nostra tasca... Ni cal dir-ho : s'ha aconseguit el quòrum necessari, com han pogut observar els il·lustres membres de la Cambra. Fet això, dones, hem d'aixecar la sessió, i aquesta Presidència vol agrair als membres d'aquesta Cambra la col·laboració que durant aquest període de sessions han prestat a la Mesa i els desitja que tinguin un repòs, ben merescut, durant aquestes vacances.

S'aixeca la sessió.

(Són les sis de la tarda i dotze minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia
per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3